

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Moraviensi Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

à Prefecto terminus fuerit constitutus, nihilominus tamen ad vestram instantiam in oclavam ejusdem nativitatē idem terminus fuerat prorogatus, sicut per unicum testem vestrum & alterum partis adverse manifestissimè probatur. propter quod dicebatis illam sententiam nullam esse, utpote dilatione pendente prolatam; maxime cum ante diem præfixum citatio facta fuerit per venerabilem fratrem nostrum Episcopum Suanensem, ad quem medio tempore nostræ litteræ super ipso negotio fuerant impetratæ, sicut per depositiones testium videtur esse probatum. Postquam itaque super iis & aliis coram Cardinale prædicto inter vos & partem alteram fuit diutius litigatum, ipse, habito consilio peritorum, de mandato nostro sententiam prædicti Bartholomæi judicis propter causas prædictas pronuntiavit penitus nullam esse, sententiam verò Guezij judicis, in eo quòd dixit tertiam Cleræ ac tertiam Adelfiæ integralliter deducendas, idem Cardinalis pronuntiavit injustam, & ab ipsa legitime provocatum diffiniens sic illas tertias deducendas, ut legitima portio tibi Alterocæ debita jure naturæ tibi salva sit in utraque, ad cujus restitutionem dictum Raynerium condemnavit. In eo verò quòd quartam per Trebellianum idem Guezius censuit retinendam, sententiam confirmavit ejusdem, ita videlicet quòd fructus de bonis ipsius à tempore litis contestatæ percepti computentur in ea, qui si suffecerint ad quartam & fructus ejus, eo nomine alia deductio nulla fiat. alioquin juxta quantitatem fructuum perceptorum computationis ratio habeatur. Quia verò pater Aiectæ ipsam in legitima non potuit aggravare, legitimam ipsam, ejus videlicet partis quæ jam dictæ Aiectæ debebatur ab intestato, deducendam censuit & etiam retinendam, ita videlicet quòd deductio fiat tantummodo de iis rebus de quibus secundum Tuscanensis consuetudinem civitatis fieri consuevit. In eo verò quòd idem Guezius condemnavit Raynerium, nomine pupillorum suorum, ad restitutionem vobis residui faciendam, ipsius sententiam confirmavit. Nos igitur ejusdem Cardinalis sententiam exigente justitia promulgatam ratam habentes, ipsam auctoritate apostolica confirmamus & præsentis scripti privilegio communitimus. Nulli ergo &c. nostræ confirmationis &c. Si quis autem &c. Datum Viterbii. Idus Septembris, anno decimo.

OTONIENSI EPISCOPO.

Veniens ad præsentiam nostram O. Presbyter humili nobis insinuatione monstravit quòd cum ante domum suam quidam homines invicem rixarentur, & ipse casu domum exivisset eandem, unus de rixantibus, nulla ejusdem Presbyteri præcedente culpa, irruens in eundem, diabolo instigante, sinistræ manus digitum amputavit eidem. Vnde nobis humiliter supplicavit ut exequendi suum officium ei licentiam concedere dignaremur. Quocirca fraternitati tuæ per apostolica scripta mandamus quatinus si est ita, Presbyterum ipsum in ordine suo sublato cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo liberè ministrare permittas. Quædam enim interdum impediunt promovendum quæ non deiciunt jam promotum. Datum Viterbij XIV. Kal. Octobris, anno decimo.

ARCHIEPISCOPO VARISIENSI,
& Episcopo Salimbriensi, & Decano S. Mariæ de Blakerna Constantinopol.

Ubi provisio Clericorum opus in se continet pietatis, quæ promissionem habet vitæ quæ nunc est pariter & futura, discretionem vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus Ecclesiam insulæ de Kuphan, quæ vacare proponitur, dilecto filio R. Clerico karissimi in Christo filij nostri Henrici Constantinopolitani Imperatoris illustris, ecclesiasticum beneficium non habenti, auctoritate apostolica sublato appellationis obstaculo conferatis, & faciatis ipsam ab eo pacificè possideri. contradictores, si quos inveneritis, vel rebelles per censuram canonicam compescendo. Quòd si non omnes &c. duo vestrum &c. Datum Viterbij XV. Kal. Octobris, anno decimo.

MORAVIENSI EPISCOPO.

Lim exposita nobis à dilecto filio . . . Abbate & Conventu de Melros Cisterciensis ordinis quæstione quòd nobilis vir P. Comes de Bonbar diocesis sancti Andreae partem cujusdam pasture, quam legitime fuerant affecti, per violentiam occupasset, ipsis in aliis injuriosus existens, venerabili fratri nostro Episcopo & dilectis filiis . . . sancti Andreae & . . . Laodensi diocesis sancti Andreae Archidiaconis causam ipsam sub certa forma commisimus terminandam. Citato verò, sicut accepimus, Comite sæpius ab eisdem

Epist. 124.
Vt Presbyter qui digitum sinistræ manus amisit, ministrare possit.
Vide Regimen lib. 1. c.

Epist. 125.
Vt R. Clericum instituatur in Ecclesia de Kuphan.

Epist. 126.
Committitur causa monasterij de Melros.

judicibus per legitima intervalla, pluribus peremptoriis postmodum inculcatis, nec ultimo peremptorio comparente, licet in ejus noticiam devenisset, dicti iudices ipsum absentem per contumaciam præsumentes, de virorum prudentum consilio, quia mortis periculum vel membrorum vel ad minus sanguinis effusio timebatur si causa rei servandæ missio in possessionem rerum fieret peritarum, pœnam sanctionis legitimæ in formam aliam commutantes, maneria ipsius nobilis supposuerunt ecclesiastico interdictione, excepto parvulorum baptismo & communione ac pœnitentia infirmorum. Ceterum eo ad iudicium veniente, cautioneque iudicio sisti ab eo recepta, salvis exemptionibus quæ sibi competere poterant, & interdictione relaxata, in die peremptorio, qui ad omnes exceptiones dilatorias proponendas Comiti fuerat assignatus, ex parte ipsius fuit proposita fori exceptio, utcunque vallata triplici ratione, scilicet obtentu personæ, quia laicus; respectu rei, quia erat laicum tenimentum; juris communis beneficio, eò quòd actor se qui debeat forum rei. Cùm autem iis rationibus obiceretur responsio ex adverso, iudices memorati videntes quòd hæc omnia nos non latuerint, cùm de ipsis in nostris litteris fecerimus mentionem, & generalis consuetudo sit in partibus illis hædenus observata ut Clericus laicum in foro possit ecclesiastico convenire, præsertim de rebus in puram elemosynam piis locis collatis, interlocuti fuerunt exceptionem non esse hujusmodi admittendam. Sanè pars Comitis, opinione sua conspiciens se frustratam, incepit personam dicti Episcopi recusare, proponens quòd cùm quandam Ecclesiam Capellam diceret alterius Ecclesiæ in qua jus patronatus habebat, & ne quis in ea in ejus institueretur præjudicium sedem apostolicam appellasset, idem Episcopus quendam ab alio præsentatum post appellationem ad nos interpositam instituit in eadem; qui super hoc etiam, eò quòd pœnam, etsi fuisset contumax, contra juris formam asseruit commutatam, exhibito tam de jure quàm de facto responso, quia credebatur eos velle procedere hujusmodi exceptionibus non admissis, ad nostram audientiam appellavit, per quam appellationem quandam expoliationem in modum exceptionis objecit, ut partem aliam repelleret ab agendo; ad quam probandam uno primo & ad habendam instrumento-

rum copiam de quibus in nostris litteris mentio habebatur, & ea, si posset fieri, reprobanda post alio terminis habitis & receptis, ad utrumque diem monachis venientibus, Comes non comparuit, nec pro se misit aliquem responsalem, peremptorium alium contemnere non formidans. Processu verò temporis quidam præfati Comitis procurator super iis querimoniam nobis exponens, ad dilectos filios Abbatem sanctæ Crucis & Priorem de Insula sanctæ Columbæ & magistrum A. Rectorem Ecclesiæ de Cretton Dukeldensis & sancti Andree diocesum apostolicas litteras impetravit; in quibus mandavimus quòd si ea quæ nobis suggererat idem Comes, narratione veridica niterentur, scilicet quòd licet proposuisset coram primis iudicibus litteras nostras veritate fuisse tacita impetratas, proposito etiam quòd ipsius iudicium poterat declinare pro eo quòd ipse in aliis causis eum contra justitiam aggravarat, & post appellationem ad nos interpositam eidem injurias non modicas irrogare præsumperat, ac terram suam sine ulla certa vel rationabili causa ecclesiastico supposuerat interdictione, & paratus esset probare has causas & alias manifestas ob quas seductum Episcopum merito reculare poterat ut suspectum, nihilominus tamen dictus Episcopus de objectis probationes recusans admittere, interlocutoriam protulerit ut coram eo deberet in ipso negotio respondere, atque ob hoc ex parte Comitis ad nostram exiterit audientiam appellatum, revocato in statum debitum quicquid occasione litterarum ipsarum contra ipsum Comitem invenirent perperam attemptatum, audirent causam, & eam appellatione remota sine debito terminarent, & facerent quod decernerent per censuram ecclesiasticam firmiter observari. Quibus R. monachus ejusdem monasterij in litterarum nostrarum audientia contradicens, suam fecit ipsis litteris narrationem apponi. Verùm coram secundis iudicibus super iis quæ nobis fuerant nuntiata litigio aliquantulum ventilato, quia eis iudicibus de propositis aliter constare non poterat, ipsi iudices testes super priori processu negotij admittentes & examinantes cum diligentia, & attestationibus publicatis, dantes licentiam partibus obiciendi & in dicta testium & personarum, post objectiones utrinque propositas in dicta & testes, ad nos eorum negotium remiserunt, diem partibus præfigentes
Dominicam

Dominicam qua cantatur. *Quasi modo geniti*, quo sufficienter instructæ vel per se vel per procuratores legitimos nostro se conspectui præsentarent. Parte quidem dictorum Abbatis & Conventus se nobis cum litteris iudicium secundorum & attestationibus & objectionibus mutuis eodem termino præsentante, ac eisdem dilecto filio nostro G. sanctæ Mariæ in Porticu Diacono Cardinale à nobis auditore concessio, cum pars alia nec venerit nec aliquem pro se miserit diutius expectata, nos volentes partium laboribus parcere ac expensis, visis omnibus scriptis & diligentius intellectis, fraternitati tuæ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatinus ad ea quæ tam à prioribus quam secundis iudicibus acta sunt non habens respectum, indicans partibus ut infra quindecim dies utraque tibi collegam assignet virum idoneum & honestum, cum quo, appellatione remota, iustitia mediante, nec obstante fori exceptione superius memorata, in causa procedas, & si utraque vel altera noluerit tibi assignare collegam, tu nihilominus sine utroque vel cum altero tantum mandatum apostolicum exequaris; idem facturum, si uterque vel alter noluerit interesse. Datum ut in alia.

NOBILI VIRO MAIONI COMITI
Insularum Kephalonie ac Iacinti.

Epist. 127.
Indiget ut
piste eligere
Confessorum.

Quoniam illius locum, licet immeriti, tenemus in terris qui cum nolit mortem peccatoris, sed potius ut convertatur & vivat, post penitentias delinquentium peccata dissimulat correctorum, & tanto penitentibus & conversis plenioris suæ gratiæ munus impendit quanto majus gaudium est Deo & angelis ejus super uno peccatore penitentiam agente quam supra nonaginta novem justos qui se credunt penitentia beneficio non egere, exultavimus plurimum & delectati sumus in his quæ de tua devotione ad nostram notitiam devenerunt. Sicut enim apostolatus nostro per tuas litteras humiliter intimasti, licet hætenus quasi piraticam vitam ducens, multa commiseris in tuæ salutis dispendium & injuriam creatoris, nunc tamen conditionem tuæ fragilitatis agnoscentes, veniam postulas de commissis, & ut tanquam posteriorum oblitus, ad anteriora te sollicitus & devotus extendas, offensas præteritas novæ satagis conversationis studio compensare, ad obsequium Iesu Christi ac subsidium terræ sanctæ totis viribus elaborans. Propter quod al-

Tom. II.

tissimo grates referimus quas valemus, qui te tam misericorditer ex alto respexit, ut & de præteritis excessibus doleas, & in operibus meritoris te studeas exercere, propositum tuum eo amplius in Domino commendantes quod sollicitus ad utiliora te erigas, & tam temetipsum quam terram tuam sedis apostolicæ potestati cum fervore omnimodæ devotionis exponis. Ut igitur desiderij tui votum sine feliciori claudatur, nobilitatem tuam rogandam duximus & monendam, per apostolica tibi scripta mandantes quatinus alicui discreto sacerdoti universa peccata tua humili confessione reveles, & ab ipso penitentiam recipiens salutarem, juxta posse tuum satisfactionem exequi studeas quam tibi duxerit injungendam. Nos enim reddentes te de gratia nostra securum, benedictionis nostræ te clypeo communimus; sperantes quod si in assumpto devotionis proposito perduraveris, præter cælestis retributionis commodum quod acquires, etiam in bonis temporalibus non modica suscipies incrementa. Datum Viterbij XVII. Kal. Octobris, anno decimo.

ARCHIEPISCOPO PATRACENSI.

Ad nostram noveris audientiam pervenisse quod in insula Iacinto, quæ ad dilecti filij nobilis viri Maionis Comitum Kephalonie pertinet ditionem, quidam Episcopus Græcus non solum sedi apostolicæ inobediens & rebellis existit, ejus dispositionibus omnino parere contemnens, verum etiam vitam ducit in multorum scandalum dissolutam. Quocirca fraternitati tuæ per apostolica scripta mandamus quatinus si est ita, eundem Episcopum moneas attentius & inducas ut sedi apostolicæ omnimodam obedientiam & reverentiam studeat exhibere, vitam & mores suos in melius commutando, prout gravitas officij pontificalis exposcit. Si vero monitis tuis acquiescere forte contempserit, tu, ipso ab Ecclesiæ suæ cura prorsus amoto, facias eidem Ecclesiæ de persona idonea sublato appellationis obstaculo canonicè provideri. contradictores vel rebelles per censuram ecclesiasticam monitione præmissa compescens. Datum Viterbij XIV. Kal. Octobris, anno decimo.

Epist. 128.
Scribit ei ut
Episcopum Kephalonie reducat
ad obedientiam
sedi apostolicæ.

EPISCOPO PLACENTINO.

Nostrum noveris apostolatus intimatum quod cum inter dilectos filios Cardinalem civem Ianuensem & I. filium

Epist. 129.
Vt monasterium de Patramarina cogat

K